

P a š n i k.

Stolčeni oreh. —k. Kako učitelj naj bolje skerbi za svoje dobro ime in za pravo poštenje.

Kakor vsaki človek, tako tudi učitelj naj bolje skerbi za svoje dobro ime in za pravo poštenje, če svoje dolžnosti zvesto in na tanko spolnuje. Učitelj pa naj tudi nikar preveč ne hrepeni po prazni časti, temuč naj si le prizadeva, da povsod vse pravično in pošteno ravná, se varuje vsake laži in hinavščine, in naj bo resnično tak, kakoršnega se po zunanjem kaže. Le čednost dá človeku pravo veljavo. Zraven pa naj učitelj vedno misli, da še vse premalo vé in zna, in naj si vedno pridobuje vseh vednost, ktere njegov poklic zadevajo. Prepriča pa naj se tudi, da spoštovanje in dobro ime se mora zaslužiti, pa tudi umno ohraniti.

Šolska roba.

Zastavica iz številstva.

V neki bolj zapuščeni kerčmi sta sedela dva človeka, ktera sta imela oba skupaj samo eno desetico denarja, t. j. 10 kr. Rada bi bila vino pila, toda naj cenejšega je en maslec veljalo že eno desetico; vendar sta ta dva človeka 4 maslece vina skupaj spila in vsega s tem denarjem pošteno plačala. Kako je bilo to mogoče?

„Živio“ in „Slava“.

Prav je, da Slovenci vpijemo oboje; to je zdaj takó skoro edina vez, ki nas veže na eno stran z Jugoslovani, na drugo pa s severnimi. Nemci tudi vpijejo „Hoch“ in „vivat“.

Prav po naše bi bilo namesto „živio!“ — „Bog živi!“ (Kdo nam brani tudi tako kričati?) Saj tudi Nemec veli včasih: „Soll leben!“, včasih pa celo: „Fifat, soll leben!“ (oboje h krati.)

Napčno pa je ženski vpiti „živio“ (kakor sem že včasih Slovence slišal) namesto, kakor bi bilo treba: „živila!“ Ako je več moških, je treba reči: „živili!“, ako je več ženskih pa: „živile“. — „Živio“ (namesto „živeli“ je = naj živi (on)! „živila!“ = naj živi (ona)! i. t. d. To je, kar se tiče oblike, ravno tako, kakor pravimo po slovenski po spolu: živel je (serb. ali hrv. živeo ali živio) on, živela je ona (ne pa: živel je ona) i. t. d. — Tudi „Beli Kranjci“ rabijo pretekli čas (brez „je“) za velivni naklon: